

toch ook gewoon saai?’

In wat lijken jullie op elkaar?

Anita: ‘Iris en ik lijken van de familie eigenlijk het meeste op elkaar.

Iris: ‘We hebben beiden dat als we iets in het hoofd hebben, een doel, daar vol voor gaan. Hiervoor kunnen we onze zin doordrammen en moet veel wijken.. Als iets je niet zint, zorg je wel dat het je zint. Hiernaast zijn we allebei wel onzeker.’

Anita: ‘Onzeker? Ja, we hebben allebei wel bevestiging nodig, een soort realiteitscheck soms als je zo doelgericht bezig bent. De vraag is dan: ben ik nog wel op het juiste pad? Oh en ja, we houden allebei wel van een feestje...’

In wat lijken jullie niet op elkaar?

....

In hoeverre is Iris thuis gepusht om te gaan roeien?

Anita: ‘Dat valt wel mee. Iris was als twaalfjarige eens in een boot gaan zitten, maar was meer bezig met waterplanten uit het water scheppen dan het roeien. Ze had een concentratie vermogen van niets. Dit hield ze later trouwens ook nog wel, 3 tot 4x per week trainen was meer dan genoeg met haar aandachtsboog. Twee jaar later begon ze weer met roeien (na Hockey, atletiek en softbal) maar toen was ze juist weer te fanatiek in vergelijking met haar leeftijdsgenootjes. Ze kreeg steeds meer plezier in het roeien, uiteindelijk heeft het goed uitgepakt.’

Hoe is het om je dochter, nog junior, op Nereus te laten starten?

Anita: ‘Dit was natuurlijk best spannend. Ze is nog jong, en ja met alle feestjes... Verder start je op Nereus echt op 0. Dit is eigenlijk net zo gegaan als bij mij. Een eerste jaar is zoeken en zeker als je geen eerstejaars ploeg hebt waar je een hechte band mee opbouwt. Ook Iris heeft hierbinnen moeten zoeken, maar ik heb me er verder niet mee bemoeid. Ik heb alleen gevraagd aan Boudewijn (hoofdcoach dames) of hij een beetje op haar wou letten. Ik denk dat ze inmiddels haar draai wel gevonden heeft’

Hoe was het om de verhouding coach-roeier te hebben tijdens de junioren tijd?

Iris: ‘Dat was fijn, intens en lastig tegelijk. De scheiding

tussen professioneel en moeder/kind was wel vervaagd. Het is nu wel beter dat het niet meer zo is.’

Anita: ‘Dit was lastig, je moet steeds bewust de twee rollen scheiden. Dat is als ouder misschien nog makkelijker dan als kind. Aan de andere kant ken je je kind ook het beste en sta je altijd klaar om hem/haar verder te brengen. Niet iedere coach zou achter je blijven staan, ook als het wat moeilijker gaat, maar als moeder wel.’

Wat zijn jullie doelen binnen het roeien?

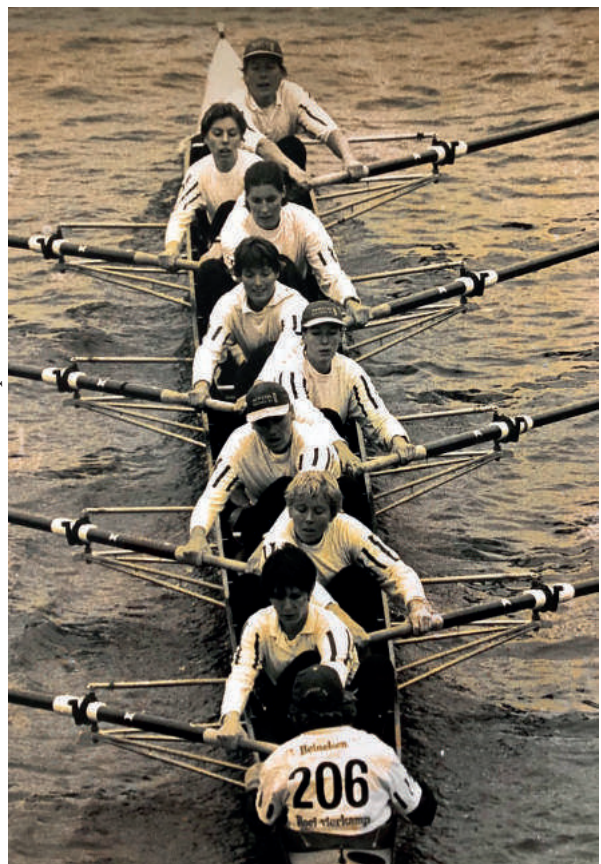
Iris: ‘Ik zou toch gek zijn als dit niet het roeien van de olympische spelen is. Ik denk dat er wel van mij wordt verwacht dat ik nog even zal doorgaan.

Door wie dan?

‘Van de roeiers op Nereus, de coaches..’ ‘Oh, en het verbeteren van het Nereus record van Anita op de ergometer staat ook hoog op het lijstje. Ik heb mezelf hiervoor twee jaar gegeven.’

Anita: ‘Staat het record eigenlijk nog wel? Ja het was wel hard hoor, ik deed dit in mijn 9e Nereusjaar. Wat is je PR nu eigenlijk Iris? 6.55 toch?; dat gaat nog wel komen.’

Nereus dames 8+ imet Anita Meiland op 7

GENERATIE OP GENERATIE

MOEDER EN DOCHTER MEILAND

DOOR
SARA PAPINEAU SALM

Iris klok is het tweede kind van oud-Nereïden Anita Meiland en Jacques Klok. In 2018 meldde zij zich al op 17-jarige leeftijd aan voor de afroeiperiode. Afgelopen zomer won zij voor Nereus, als junior, goud op het Senioren B WK in de acht. Met deze prestatie gaat Iris haar moeder achterna die in haar eerste jaar Nereus goud won op de voorloper van het SB WK. Anita staat met 75 roeblikken als 11e op de blikkenlijst van Nereus, werd onder andere 4e in de 4x op de Olympische Spelen in 1992 en heeft het officiële ergometerrecord van Nereus op haar naam staan (6.43). Gaat Iris deze roei carrière achterna, zijn het de genen en hoe is het om je dochter voor Nereus te zien roeien?

Is de cultuur op Nereus veranderd?

Anita: 'Heel veel is eigenlijk hetzelfde gebleven op Nereus. Dat is het mooie van Nereus; het is geankerd in tradities. Oud-leden zijn van oudsher erg betrokken en proberen de huidige generatie goed te volgen. Als dat niet lukt wordt iedereen wel bijgepraat op de Koninklijke Holland Beker (alhoewel nu de KHB in Rotterdam is). Eén van de grootste veranderingen is de professionalisering van het coachen. Naast een boel positieve kanten, kent deze ontwikkeling ook zijn nadelen. Sinds dit in gang is gezet zijn oud-leden/roeiers

minder betrokken bij het coachen. Waar vroeger alle oude lullen langs de kant stonden en **eindeloos verhalen over vroeger en tradities vertelden, is dat nu veel minder**. De vraag is of het één het ander uitsluit, maar voorspeld hadden we het al wel toen ik in het oud-Nereus bestuur zat in

Iris: 'Nee, die verhalen krijgen we nu niet meer zo mee. Al heb ik het geluk dat ik ze thuis wel te horen krijg.'

Hoe staan jullie tegenover Thetis?

Anita: 'Ik denk dat het een goede ontwikkeling is dat er meer aandacht is voor Thetis. Dit met name om het vrouwen roeien te ontwikkelen op Nereus, zo bundelen we de krachten.'

4x of 4-

Iris: 'Sowieso de vier zonder. Ik heb een hekel aan skiffen en vind boordroeien gewoon mooier'

Anita: 'Ik zou voor de dubbel vier gaan. In mijn roei jaren lag de prioriteit binnen het roeien op scullen. Als je internationaal iets wilde betekenen stapte je per definitie in een scullboot. Overigens lag het skiffen mij, net zoals bij Iris niet. Dit was echt een trainingsmiddel. Het vieren lag mij beter. In een groep trainen is naar mijn mening sowieso het beste.' Iris: 'Eens, skiffen is

» *Nereus dames 8+ tijdens de Amstelbeker 2019 met Iris klok op 6*

BEELD: MERIJN SOETERS

ze uit het Corps gestapt en is de AVSV opgericht. Dit was net voor mijn tijd, ik kwam in 1934 aan. DE AVSV had een huis op de Herengracht waar ik kwam te wonen. Omdat ik al geroeid had en de beste roeisters eigenlijk bij het Corps waren gebleven vanwege het roeien was ik bij de AVSV meteen een grote vrouw voor het roeien.”

“Thetis roeide aan de overkant van de Amstel, de stille kant, onder de gasfabriek die er toen stond. Er ging eens in de 10 minuten een pontje over. En pas jaren later is Thetis bij Nereus gekomen.”

“Thetis begon eigenlijk zonder materiaal, met een burgervereniging samen deelden ze de boten. Er waren dus wel meisjes die speciaal bij het Corps waren gebleven voor Nereus. Doorgewinterde roeisters die hun vooraanstaande positie wilden houden, de beste roeisters.”

“We gingen op 1 januari in training, dat betekende niet roken, niet drinken. Helemaal niets. Thetis had toentertijd zo’n zestig leden. De eerste wedstrijd was de Hollandia, dat was samen met de Koninklijke de voornaamste wedstrijd. We trainden alleen in de boot. Hardlopen was niet zo in de mode. En dat kon ook amper want we trainden al elke dag. Dat was natuurlijk makkelijker toen we eenmaal aan de drukke kant van de Amstel zaten, nadat we weer bij Nereus waren ingetrokken.”

NEREUS EN DE KOEPEL

“Meisjes waren dan wel als Thetis bij Nereus in het gebouw, maar het was een speciaal deel van de meisjes dat bij Nereus onder de koepel mocht. De koepel stond boven op het botenhuis en dat ging dan nog door op het dak overdekt. Daar zat, als ik het lelijk zou zeggen, het plebs van het vrouwenvolk. En als je onder de koepel mocht, dan was je in. De koepel was tevens de bestuurskamer, maar het was toch wel echt het hart van Nereus. Ik mocht wel in de koepel, ja. Thetis is altijd als naam blijven bestaan, maar het was meteen zo geconditioneerd dat ze als Nereus op de wedstrijden zouden uitkomen. Thetis op de wedstrijd, dat vind je niet terug in de papieren.”

“De jongens hebben nog gewedstrijd op het Noordzeekanaal geroeid. Dat was wild met die grote schepen en dat golfde ook zo verschrikkelijk. Met slecht weer was het levensgevaarlijk. De Varsity is toen een paar jaar in Amsterdam verroeid. Het oude clubgebouw stond tegenover de Smaragdstraat. Het is daar door de Duitsers weggebonjourd. Dat is me toch wel erg aan het

hart gegaan. Ik was getrouwd en ik woonde met mijn man aan de Weesperzijde, bij de Berlagebrug. Ik kon het gebouw van Nereus zien. Ik heb het plank voor plank zien afbreken door de Duitsers, mijn goede brave Nereus.”

“Ik heb geroeid tot 10 dagen voordat ik trouwde, dat was in 1941. Toen heb ik nog een keer ingevallen. Maar in het jaar daarvoor ben ik gestopt.” Van haar drie kinderen is

» BETTY HOGEWEG - DE HAART MET HAAR ACHT

alleen Betty's zoon Gert Jan gaan roeien, ook bij Nereus. Margreet: 'Hij heeft goed geroeid, in de lichte acht. Mijn man Jan roeide in Delft en die roeide dan tegen Gert Jan, het was altijd Nereus die won. Gert Jan is ook Praeses van Nereus geweest, en is bovendien getrouwd met Anneke Bos, een grote Nereus vrouw, die nu nog steeds als veteraan de "Head of the River" roeit. Ik heb zelf nauwelijks geroeid, dat mag geen naam hebben'. Maar de invloed van de acht van haar moeder was duidelijk merkbaar: Betty: "Ja, met de meisjes uit de acht ben ik altijd nog goed bevriend geweest."

Op een Nereus-receptie is Betty nog weleens geweest en ze staat nog volop in de boeken. "Ik heb goede herinneringen en ik hoorde altijd bij de beste roeisters."

"Het was een avontuurlijk leven, maar dat vond ik heel gewoon."

EEN PORTRET

BETTY HOGEWEG – DE HAART (103)

DOOR ALETTA JORRITSMA

Een lezerstip over een artikel uit *Folia* (Universiteit van Amsterdam) van oktober jl. bracht onze aandacht naar Betty Hogeweg – de Haart, die in de vooroorlogse jaren roeide bij Nereus. Een bijzondere ontmoeting met deze montere vrouw van 103 jaar in haar eigen woning in Amsterdam volgde. Haar dochter Margreet, woonachtig in Delft, vergezelde ons bij het interview.

Betty leeft een bijzonder leven. Ze is geboren in 1916 in Nederland. Al snel verhuist de familie De Haart vanuit Delft naar Zwitserland en uiteindelijk in 1919 naar Nederlands-Indië. Met een vader werkzaam als mijnningenieur bij BPM vertrokken ze eerst naar Borneo en daarna naar de Molukken. Betty's eerste herinneringen dateren van de Molukken, op het eiland Seram. "Ik heb daar duidelijke herinneringen aan. Op Seram heb ik gewoond vanaf dat ik vier was tot het eind van de eerste klas. Al die tijd was ik daar alleen als Europees kind dat vond ik eigenlijk heel gewoon. Ik was ook nooit stout, want ik wist niet anders dan van de grote mensen, hoe die het deden. Dat was mijn voorbeeld." "Er was daar helemaal geen school, maar het gekke is dat ik me helemaal niets van het thuisonderwijs van mijn moeder herinner. Maar toen ik dus uiteindelijk op Java in

de eerste klas kwam, kon ik beter lezen en schrijven dan de kinderen uit de klas. Mijn moeder moet me dat geleerd hebben. Wat ik me wel herinner is het huis. Daar kwam met vloed de zee onderdoor. En daar heb ik vanaf de balustrade als klein meisje een vis gevangen. Een heuse vis met een hengeltje vanaf het galerijtje. Ik was apetrots."

JAVA

Op Soerabaja, op Java, was de HBS, de Hogere Burgerschool. Het was de enige middelbare school in de omgeving. "In die tijd ben ik ook begonnen met roeien. Op de rivier de Brantas, die ook door de Kampong stroomde."

Het eindexamen van de HBS was gelijkgeschakeld met Holland. "In 1934 heb ik eindexamen gedaan en in september ben ik gaan studeren. Ik wist wel dat ik wilde studeren, maar ik wist niet wat. Toen een buurman van verlof terugkwam uit Holland vertelde hij enthousiast over een college sociale geografie dat hij gevolgd had. Op dat moment wist ik: dat is het. Met mijn achtergrond, vond ik dat heel leuk. Ik was toen 18 jaar."

Betty ging naar een tante die nog oude vrienden had uit Tiel met twee dochters. De jongste studeerde ook sociale geografie. "Zij hebben mij een beetje onder hun hoede genomen en via hen ben ik de groentijd van de AVSV ingerold. De oudste was toen vierdejaars. Het was heerlijk dat ik in dat gezin werd opgenomen. Van de groentijd wist ik natuurlijk niks."

THETIS

"Via de AVSV werd ik lid van Thetis. Daar was ik een welkome gast doordat ik op Soerabaja al had leren roeien. In mijn eerste jaar zat ik al in de Acht, de wedstrijd Acht. Ik was wel klein en licht, dus ik zat altijd op boeg of op twee. In die tijd had je de vrouwelijke afdeling van Nereus en je had Thetis."

"Dat is er van gekomen omdat in 1932 een groot lustrum was, uitgebreid gevierd door het Corps. De jongens hadden toen verschrikkelijk veel geld uitgegeven. De meisjes wilden daar niet voor opdraaien en in 1933 zijn

DE TETTENBERG

DOOR
ANNE FISCHER

In augustus 2013 was het zover, in navolging van de Kade betraden de eerste negen bewoonsters twee huizen op de Bergstraat 2 en 4 te Amsterdam. Het eerste officiële wedstrijdroeihuis voor dames was hiermee een feit. In 2007 startte de gemeente Amsterdam 'Project 1012', vernoemd naar de postcode van het Red Light District. Doel van het project was om grip te krijgen op de criminele infrastructuur binnen de Wallen en om de raamprostitutie drastisch te verminderen. Ook op postcode 1015 AV, in een klein straatje tussen de Singel en de Herengracht, stonden twee huizen die onder Project 1012 vielen. De panden, waar raamprostitutie plaatsvond, werden verkocht aan woningcorporatie Stadsherstel en kwamen terecht in de portefeuille van oud-Nereïd Gijs Hoen.

Over de nieuwe bestemming van de huizen hoefde niet lang te worden nagedacht en het Nereus bestuur van 2012-2013 werd benaderd met de vraag of het niet eens tijd werd voor het eerste vrouwelijke wedstrijdroeihuis. Zo geschiedde en het Thetishuis was geboren. De naam 'de Tettenberg' werd toepasselijk gevonden, aangezien het hier louter om bewoonsters gaat en het huis gevestigd is op de Bergstraat.

De indeling van het huis doet terugdenken aan de vorige bestemming, want twee huizen naast elkaar van elk vier hoog met per verdieping 1 kamer van 12 m², is natuurlijk geen alledaagse gezinswoning. Gelukkig werden de huizen in de huiskleuren van Nereus opgeleverd, met een roze geschilderd plafond in elke badkamer en bordeaux rode gordijnen met twee witte strepen voor elk raam.

Daarna was het tijd voor de eerste Theteïden om het huis te betreden en om de Tettenberg te vormen. De samenstelling van de negen Tettenberg bewoonsters wordt altijd zo divers mogelijk gehouden

met wedstrijdroeisters uit alle jaarlagen en beide gewichtsklassen. Het gevarieerde gezelschap legt een basis voor hard roeien. De jongerejaars kunnen op deze manier de kunst van het wedstrijdroeien en de bijbehorende mores van de ouderejaars bewoonsters afkijken. Dat de sfeer in het huis goed is, blijkt wel uit het feit dat de meeste meiden er 3 á 4 jaar blijven wonen en ook lang blijven wedstrijdroeien. Om te zorgen dat het huis primair door actieve wedstrijdroeisters bewoond wordt, is de regel ingesteld dat stoppen met wedstrijdroeien betekent dat je plaats moet maken voor een nieuwe bewoonster. Sommige bewoonsters blijven nog wat langer op de Tettenberg wonen en plakken nog een coachjaar of bestuursjaar aan hun Nereus tijd vast. Wonen met negen meiden brengt natuurlijk ook de nodige (stereotype) gebruiken met zich mee. De hoeveelheid thee die wordt gedronken is oneindig en de wekelijkse huisavond wordt traditioneel afgesloten met twee zelfgemaakte apple crumbles. Onderwerpen van gesprek aan tafel betreffen vaak de roddels binnen Nereus en het feit dat de meidengroep zo divers is, maakt dat je van alles wat er zich op Nereus afspeelt op de hoogte bent. Het schoonmaakrooster wordt standaard verwaarloosd en de jongste bewoonster - die verantwoordelijk is voor het verschonen van de kattenbak van kat Pluk (van de Tettenflat) - loopt er altijd de kantjes vanaf.

Een huis met negen meiden is en blijft een verhaal apart. De onderlinge verbondenheid met (oud) huisgenoten blijkt sterk te zijn en als er een hoogte -of dieptepunt gevierd moet worden, dan is er altijd wel een huisgenoot beschikbaar. Het eerste lustrumdiner heeft inmiddels ook al plaatsgevonden in september 2018, waar vijf jaar aan bewoonsters bij elkaar kwamen. Op naar het volgende Tettenberg-lustrum.

netjes en de ab actis noteert keurig dat de volgende praeses uiteraard de meest geschikte kandidaat voor de functie zal zijn. We gaan over tot de orde van de dag, en keren ons opgelucht om richting de bar. All is well in the jungle.

‘Nereus kreeg niet alleen de vrouwelijke praesides die ze nodig had, maar vooral die ze zelf wilde.’

GEWOON NEREUS

We leven in gekke tijden. Acht jaar geleden stonden wij mannen nog zij aan zij te ageren tegen een feminisme dat zijn weerga niet kende. Acht jaar geleden konden vrouwen niet meer dan hakkelen van frustratie en woede omdat er wederom een man de overwinning van Nereus op de Varsity zou vieren op NIA. Vier

jaar geleden maakten bij het vorige lustrum meerdere oudgedienden zich voor het eerst écht hard voor een vrouw aan het roer, en dit jaar heft zelfs een dame die meerdere seizoenen ingewogen heeft het Nereus lied aan bij overwinningen.

Waren we onvolwassen? Natuurlijk. Hadden we dit eerder moeten doen? Misschien. Nereus is niet gezwicht voor krachten van buiten, heeft zich nooit geschaamd voor deze misschien wat achterhaalde situatie. Nereus was gewoon Nereus. En na een hoop geduw, getrek, geschop, gescheld en gegil zijn we met de vaart der volkeren meegegaan. Nereus kreeg niet alleen de vrouwelijke praesides die ze nodig had, maar vooral die ze zelf wilde. Sommigen zullen zeggen dat dat niet zoveel verschil maakt, maar wij weten beter. De mannen in ieder geval wel.

EEN VROUW ACHTER HET STUUR...

DOOR
FRANK VAN DER PLOEG

Irene Wolfs? Oh ja, dat was die milf!” De galmende lachsalvo’s van de helft van de sociëteit zijn bijna net zo luid als de knarsende tanden van de andere. We schrijven september 2011, en de discussie over een vrouwelijke praeses barst weer eens los op de ALV op de Amsteldijk. In 42 jaar (voor de tandenknarsers, we rekenen uiteraard sinds 1970) is het slechts eenmaal voorgekomen dat een vrouw aan het roer stond van Nereus. Waar andere studentenverenigingen, waaronder moeder ASC/AVSV jaarlijks wisselen tussen man en vrouw als praeses, is het bij Nereus nog altijd gangbaar een man in het midden van de bestuurstafel te hebben zitten. Een wedstrijdroeier, uiteraard. Als het even kan een zware.

CREATIEF VOLK

Wij mannen zijn een creatief volk. Onderschat nooit onze mentale lenigheid. Waar we het diep van binnen natuurlijk vertikken om van een vrouw orders aan te nemen, zijn we niet te beroerd hiervoor onszelf in een kwaad daglicht te stellen. Één van ons knoopt zijn jasje dicht, en legt uit: “Vrouwen studeren serieuzer, zijn daardoor minder aanwezig op de vereniging en vaak ook sneller weg.” Een interessante stelling, die intuïtief logisch klinkt. In mijn herinnering heeft nog nooit iemand de moeite gedaan te onderzoeken hoe lang mannen en vrouwen, wedstrijdroeiers en compo’s, economen en psychobiologen en andere groepjes leden eigenlijk lid blijven. Dat vrouwen hun studie serieuzer nemen, klinkt eveneens logisch (en dat is daadwerkelijk onderzocht en bewezen), maar niet perse als een diskwalificatie voor een plek op het pluche. De vrouwelijke afvaardiging op de ALV mompelt iets soortgelijks, maar heeft deze slag duidelijk verloren.

WEDSTRIJDROEIERS

Vrouwen én mannen voelen natuurlijk ook aan dat de dames in het gezellige deel van Nereus, de competitievloot, met hun serieuze studiegedrag en vele nadenken op de lange termijn ondervertegenwoordigd

raken. Volgens de dames tegenover ons geen probleem, aangezien het onbespreekbaar is dat Nereus een praeses zonder wedstrijdverleden heeft. Een lichtgewicht collega rekent de zaal echter voor: “Er zijn minder vrouwelijke wedstrijdroeiers, dus minder kandidaten.” Dat is gewoon waar, al hebben we tegenwoordig met lichte dames een grotere groep vrouwelijke aanwas. Of wij, de mannen, overtuigd kunnen worden dat stuurtjes (“want dat zijn het!”) praeses moeten kunnen worden, lijkt niet waarschijnlijk.

AANZIEN

We zijn inmiddels tien bier verder en raken geïrriteerd. Niet alleen onze eigen waardigheid, ook die van de ASR staat op het spel. “Dames hebben geen aanzien en worden minder snel serieus genomen, ook extern!” Wie achtereenvolgens Jenny van D. de B. en een willekeurige mannelijke praeses van de afgelopen 20 jaar in de ogen heeft gekeken heeft vermoedelijk een kans van 15 op 20 om deze stelling terug te nemen. Een aantal van ons kijkt voor zijn volgende lachsalvo toch wat ongemakkelijk om zich heen, maar van D. de B. is gelukkig afwezig.

DE BESTE

An uphill battle. Wij, de rationele mannen bij de bar, lijken het te gaan verliezen van de hysterische viswijven bij de deur. Onze stemmen lijken minder indruk te maken dan eerst, en misschien wel averechts te werken. If you can’t beat ‘em, join ‘em! Een boomlange mooie lul die zelfs met deze drankinname nog kan oreren als Thierry toont begrip en ambitie: “We moeten gewoon de geschikste persoon vinden, en niet iemand praeses maken alleen omdat het een (man of) vrouw is.” Onweerlegbaar. Wie zou ooit een minder geschikte praeses willen, puur omdat het een vrouw is? Ha! Als we echter in staat zouden zijn om vooraf nauwkeurig in te schatten hoe goed iemand is in het vak van het leiden van een vereniging, had mijn eigen tijd bij Nereus er vermoedelijk heel anders uit gezien. Misschien wel een stuk saaier. Misschien ook wel niet. De praeses beaamt

extra aandacht wensen voor hun sportstatus als vrouw, dan interesseert ze dat nagenoeg niets. Het is alleen maar ballast voor hun opbouw. Zij zijn absoluut one of the Guys, trainen graag met mannen. Mááár....

Dit filmpje, genaamd Women Worth Watching: Who inspires You?, werd keer op keer werd uitgezonden tijdens de US Open afgelopen jaar. Het gaat over topsport; vrouwen in de VS met wereldprestaties en verslaggeving daarvan in de Amerikaanse media.

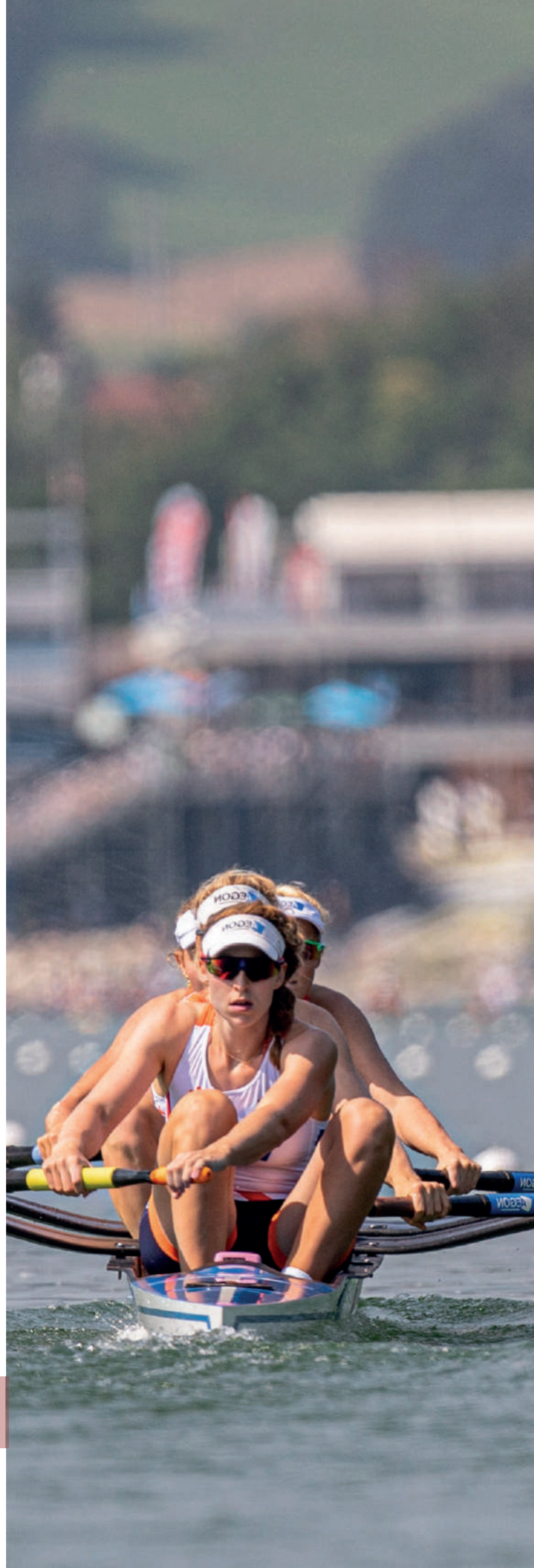
Dit is dus NU, US open 2019! Van alle sport-verslaggeving in de VS gaat slechts 4% over vrouwelijke atleten. 4% exposure in media. De marketing en communicatie specialisten onder ons weten wat dit in de praktijk betekent: weinig exposure, minder reclame inkomsten, minder sponsoring, lager prijzengeld.

Een praktijkvoorbeeld in Nederland: Ireen Wust heeft 11 Olympische medailles, 5 daarvan goud. Sven Kramer heeft er 9, waarvan 4 goud. Toen TVM in 2014 de stekker uit de sponsoring van de schaatsploeg trok, vochten de geldschietters om Sven. Hij ging soepel over naar de megaploeg van Lotto-Jumbo, tegenwoordig Jumbo-Visma. Ireen heeft 4 jaar lang moeten leuren en sleuren om een sponsor aan zich te binden en daarmee weer een team op te kunnen bouwen. TalentNED.

Dus laten we stilstaan en vieren dat we als groep meer voor elkaar krijgen! #WOMEN WORTH WATCHING Powerful women in sports are absolutely worth watching! Tag foto's en video's in social media. Volg onze toproeisters Ilse, Veronique, Olivia, Martine! En eer Marit, Kirsten en uit mijn tijd Henriette en Linda. Dat is de voorhoede van Thetis. Die geeft aan alle vrouwen daarachter, een gouden uitstraling. Dat moeten we koesteren.

Ik heb gezegd.

BEELD: ELLEN DE MONCHY

WOMEN WORTH WATCHING

DOOR
MAURIEN MØLLER

In mijn bezit zijn de roeiblikken van Fiet Eeftinck Schattenkerk, student rechten en roeier bij de ASR ten tijde van de oprichting van Thetis. Zij roeide nog in een lange rok. Deze blikken zijn bij mij via een erfenis terecht gekomen en bij gelegenheid van het vorige lustrum van Nereus door mij aan de Vereeniging doorgegeven. Er zitten blikken tussen met de naam: Thetis..

Toen de vraag kwam vanuit de lustrumcommissie om te spreken tijdens dit diner, was de commissie verbaasd dat ik me nog niet had aangemeld. Nou, dat kon eenvoudigweg niet omdat ik nooit een uitnodiging had ontvangen. Na wat graaf- en spitwerk zijn we erachter gekomen dat er een volkomen gat zit in het Thetis bestand van de jaren 70 en 80.

Waarschijnlijk een teken des tijds.

Er werd in die jaren 80 angstvallig niet gesproken over Thetis naast Nereus. En toen wij als eerstejaars

wedstrijdroeiers in iets te vrouwelijke kleuren en accessoires naar de Amsteldijk kwamen, voelde je de afkeur. De stemming was: One of the guys. En niet zoals Fiet, als een dame van stand in een lange rok in de boot. Bij Nereus borrels werden wij, de dames wedstrijdacht, aangesproken door Oud leden: “oh dus jij bent zo’n Thetis meisje....” dat voelde eerlijk gezegd als betuttelend en neerbuigend. Wij begrepen hier niets van. We waren wedstrijdroeiers, Nereïden en dat was het.

En hier sta ik nu als Nereïde. Ik heb geen schrammen opgelopen door de gemiste Thetis status. De vraag die ik u allen wil voorleggen en ik ben echt benieuwd naar uw reacties: Hebben vrouwelijke sporters die aparte status nu wel zo nodig? Speelt hen dat geen parten? Of erger, keert het zich niet tegen het doel in wedstrijdsport, namelijk: pogen de beste te zijn, onafhankelijk van de naam of vorm.

Als je aan Dafne Schippers of Marianne Vos vraagt of ze

TERUGBLIK LUSTRUMDINER DEEL 3

moest spreken tijdens de overdrachtsvergadering waarin de fusie Nereus-Thetis een feit werd, kon zij putten uit een helder concept dat ik met overtuiging voor haar had opgesteld.

Dat wil ik dan ook meegeven aan de aankomende vrouwenroeiers: Of het nu mannenroeiers zijn of later je leidinggevende of een moeilijke collega, zorg ervoor dat je je eigen mening goed hebt voorbereid. Dat geldt trouwens ook voor het roeien zelf: je kan nog zo hard en vaak getraind hebben, als je je niet mentaal hebt voorbereid op de wedstrijd zelf, de weersomstandigheden, de kracht van je tegenstanders en wat er dan ook nog meer van belang is, dan win je de race niet.

Hoe mooi! En ja, mijn moeder kwam met een heel ander verhaal wat het geheel gemakkelijk aanvult.

Nienke:

Mijn eerste herinnering aan Thetis & Nereus zijn de bordeauxrode bladen. Ik roeide als tiener bij de Hoop en als ik dan die bordeauxrode bladen voorbij zag komen, wilde ik niets liever dan daarbij horen. De kleur en alles wat het uitstraalde wat zo mooi! Hoe ik ooit in de boot bij Marieke ben gekomen? Mevrouw Bais heeft me omgekocht. Met Douwe Egberts punten. Echt, zo kon ik een koffiezetapparaat kopen en daarvoor wilde ik graag in haar 8 roeien.

Ook herinner ik mij de prachtige lijven van de Nereus-mannen. Zo mooi, zo fijn! Daar wilde je ook bijhoren en van genieten :-). En dan de feesten als we een wedstrijd wonnen. Dat waren natuurlijk de hoogtepunten. Roeien is leuk en je best doen ook, maar de ontlading en het vieren van een overwinning daar deed je het ook zeker voor!

Ik zou dat ook zeker willen meegeven: neem het niet te serieus, geniet van de overwinning en maak er een feest van. En vier het met de mannen natuurlijk!

Heerlijk om deze herinneringen en adviezen te horen. Het deed me realiseren dat alles anders is, maar dat eigenlijk niets is veranderd. Als ik terug denk aan mijn Nereus tijd, waarin Thetis haar ervaring kreeg, dan

was ik ook zo ongelooflijk trots op het bordeauxrood. Heb ik me ook verschrikkelijk (onnodig) druk gemaakt over van alles en nog wat in mijn bestuur als wedstrijdcommissaris, en ja ook ik heb genoten van de lijven van Nereus-mannen. Zie, niets is veranderd! Uiteindelijk gaat het denk ik om één ding: geniet, geniet, geniet. Je tijd bij Nereus/Thetis is niet normaal mooi. Voor je het weet is voorbij gevlogen. En ja, zo realiseer ik me dat ik wellicht toch oud(er) ben geworden, getuigende het feit dat ik zeg dat de tijd voorbij vliegt. Oops. Nou ja, whatever, het is mooi en het zal voor altijd mooi blijven!

BEELD: ELLEN DE MONCHY & NEREUS BEELDARCHIEF

ALLES IS ANDERS EN TOCH IS NIETS VERANDERD

DOOR
JANE SHAW

Het was dit jaar Thetis Lustrum, de 17e alweer. Als de uitnodiging binnenkomt merk ik dat ik sinds jaren weer eens zin heb in een lustrum. Mijn hart is forever hartstikke bordeauxrood maar er zijn andere dingen in mijn leven die me de afgelopen jaren bezighielden. En naast mijn eigen zin is mijn hele boot (dames 2000) ook van de partij. Daar we een vrij obscure boot zijn – lees, niet vaal aanwezig – maakt dit het feest compleet! Tijdens mijn road trip door Ierland word ik gebeld door de Thetis-commissie: of ik een praatje wil houden op het diner. En misschien is het dan leuk als ik wat over de geschiedenis van Thetis vertel. Er gaan op dat moment een aantal gedachten door mijn hoofd:

- a. Wie ben ik om op het lustrum te spreken, ik heb niet echt wat gepresteerd op roeigebied. En ja, daar ben ik blijkbaar nog steeds onzeker over. Wel heb ik ongeveer elke commissie die er is en bestuur gedaan. Wellicht telt dat ook.
- b. Ben ik echt zo oud dat ik iets over de geschiedenis van Thetis moeten vertellen? Nee toch.
- c. Ik weet echt niets meer over de geschiedenis van Thetis. Waar heb ik in godsnaam de lustrumboeken van Nereus en Thetis gelaten. Daarbij ben ik slechts twee dagen voor het Thetis diner terug van vakantie. Dat gaat me niet lukken.
- d. Als ik heel eerlijk ben: ik vind het zelf niet zo leuk en interessant om wat feiten over de geschiedenis van Thetis op te lepelen. Persoonlijke verhalen vind ik veel leuker. Gezien punt b, vind ik mezelf nog niet echt de geschiedenis van Thetis. Vanuit die lens kan ik niet echt iets persoonlijks vertellen. Of moet ik punt b toch herzien?

Terwijl dit alles door mijn hoofd gaat, heb ik het wel in mijn hoofd gehaald om ja te zeggen. Oops. Maar als de mooie natuur van Ierland langs me heen raast realiseer ik me dat de geschiedenis van Thetis een appje van me verwijderd is: mijn moeder Nienke Haagsma. Zij is een werkelijke Thetis-vrouw die niet voor Nereus uitkwam

maar voor Thetis. En zij was erbij toen Nereus en Thetis verenigd werden. Ik hoef helemaal geen boeken op te snorren om iets over de geschiedenis te vertellen. Ik kan ik haar vragen hoe het nu werkelijk was om bij Thetis te roeien. Om het verhaal wat structuur te geven, stel ik haar de volgende vragen:

1. Als je aan jouw tijd bij Thetis denkt, want zijn dan je dierbaarste herinneringen? Wat is je het meest bijgebleven?
2. En van die herinneringen, wat zou je ons en de toekomstige generatie dan willen meegeven?

Zo kan ik de geschiedenis echt maken, en dat vind ik wel interessant om te delen tijdens het diner.

Mijn moeder wil best deze vragen met me delen, maar alleen als ik de vragen ook aan haar Thetis vriendin Marieke van Drooge stel. Omdat zij en Marieke zo verschillend zijn is het veel leuker om verschillende perspectieven te delen. Wat mij betreft nog mooier dus mail Marieke dezelfde vragen. Van beide dames heb ik prachtige antwoorden gekregen.

Marieke:

Mijn dierbaarste herinnering heb ik aan mevrouw Bais, die ons coachte en ons met haar moederlijke benadering tot grootse prestaties wist te brengen. Zij was al 50+ toen ze nog iedere werkdag na haar werk naar de Amsteldijk kwam en - weer of geen weer - langs de Amstel fietste om ons "gelijk te laten inpikken" of niet te veel "in je rug te hangen" ("Je benen zijn nog niét moe!").

Een andere herinnering was de uitnodiging van de praeses van Nereus om tot een fusie te komen. De 'ouderejaars' - die je dan geacht werd te raadplegen - waren hier fel op tegen. Ongetwijfeld op grond van een aantal slechte ervaringen met de herenroeiers, bijv. over botengebruik. Zelf was ik nog niet zo ver om me over het fusie-voorstel een gedegen eigen mening te vormen. Had ik dat wel gedaan, dan had ik die kunnen afwegen tegen de argumenten van anderen. Van deze ervaring heb ik wel iets geleerd en ook aan mijn opvolgster doorgegeven. Toen zij een jaar later

TERUGBLIK LUSTRUMDINER

DOOR
PUCK ALBERS, THETISSPRINTCOMMISSIE

Waarde (oud-)Nereïden, Theteïden,

Met enorm veel plezier en trots blikken wij terug op het Thetis Lustrumdiner dat op 27 september jl. plaatsvond. Na maandenlang voorbereiden was dan eindelijk de avond aangebroken waarop we 150 Theteïden mochten ontvangen bij Haddock. We genoten van een prachtig gevarieerd gezelschap, waarbij de oudste gast lid werd in 1957 en de jongste in 2018.

Wat mooi en goed om te zien dat ondanks deze grote leeftijdsverschillen de spirit van Thetis toch in iedere Theteïde hetzelfde leeft. Voor veel dames betekende dit diner tevens een reünie met de ploeggenoten met wie zij in hun studententijd lief en leed hebben gedeeld. Dit werd gevierd door gezamenlijk een glaasje (of flesje) wijn te heffen. Waar de ene Theteïde nog dagelijks terug te vinden is in de boot of op Nereus in een andere hoedanigheid, heeft de andere haar roeitijd al even achter zich gelaten. Toch is het bijzonder dat nog steeds iedereen betrokken is gebleven bij het roeien of bij Nereus. Zo ook waren er twee vrouwelijke preasidi aanwezig die uiteraard veel voor Nereus betekenen.

Tussen de heerlijke gerechten door hebben we genoten van verschillende sprekers die hun ervaringen met Thetis door de jaren heen met ons wilden delen. Cato Anne Ebeling Koning heeft ons als tafelpraeses vakkundig door de avond heen geleid en als eerste spreker kondigde zij Jane Shaw aan. Jane gaf ons aan de hand van de herinneringen van drie verschillende Theteïden inzicht in de verschillende ervaringen die dames met het wedstrijdroeien hebben en alles wat daarbij komt kijken. Zij werd gevolgd door Maurien Møller, die speciaal voor het diner uit Barcelona was overgevologen. Met voorafgaand aan haar speech een filmpje van Nike over vrouwelijke topsporters waar

menigeen kippenvel van kreeg, maakte zij duidelijk dat er nog steeds sprake is van enorme ongelijkheid tussen de geslachten als we het over sport hebben. Met Ireen Wüst illustreerde Maurien dat ondanks dat Ireen maar liefst 11 Olympische medailles op zak heeft, het overgrote deel van media-aandacht nog steeds naar de mannelijke tegenpartij gaat. Dit is natuurlijk iets waar verandering in moet komen. Toen de sfeer er al goed in zat was het de beurt aan Veronique Meester. Veronique is de enige vrouw onder de spreeksters die nog actief roeit en nam ons onder andere mee naar het begin van haar roeicarrière bij Nereus, toen zij de overgang maakte van jeugdroeier naar studentenroeier. Tot slot werd het woord gegeven aan de huidige praeses, Floor van Lieshout, zij sloot de avond af en zette (dit keer met recht) het Nereuslied in dat uit volle borst door 150 hoge stemmen werd meegezongen.

Het einde van het diner betekende voor vele dames het begin van aansluitende festiviteiten. De drank heeft nog rijkelijk gevloeid en er werd nog lang gedanst. Het was goed te zien dat zowel de Theteïden die de riemen al aan de wilgen hebben gehangen als de huidige wedstrijdroeisters het enorm naar hun zin hadden terwijl zij arm in arm op de tafels dansten.

Het deed ons deugd dat we na afloop van de avond bij het uitdelen van de goodiebags met onder andere een Gebrouwen door Vrouwen-biertje en een Thetis-theeglas vele complimenten over het diner ontvingen. Verschillende dames vertelden ons dat ze nu al uitkijken naar het Lustrumdiner wat over vijf jaar opnieuw zal plaatsvinden. Ik kan met recht zeggen: wij hebben er net zo veel zin als jullie!

Ioe Hikemelaya en alles wat heet is komt van Thetis!

THETIS FIETSPAKJES

Het moment dat de zomer aanbreekt en het verdacht stil wordt op de Amstel en de Bosbaan. Het moment wanneer de stress bij de roeisters toeslaat: 'De hele zomer niet sporten?' 'Een conditie van wereldniveau die als sneeuw voor de zon verdwijnt?'. Dat is het moment wanneer vrouwelijk roeiend Nederland het stof van hun fiets afpoetst en het water vervuult voor het asfalt.

Fietsen en roeien lijken onomstotelijk hand in hand te gaan. Dit is wellicht te verklaren door de vele overeenkomsten tussen de twee prachtige sporten. Het zijn allebei duursporten waarbij de beoefenaar zichzelf tot het uiterste kan pushen, het is zo zwaar als je het zelf maakt. Tevens worden grotendeels dezelfde spiergroepen benut (nee, roeien doe je niet met je armen). Een derde, misschien wel nog belangrijkere overeenkomst tussen wielrennen en roeien, is de enorm flitsende outfits waarin de sporten beoefend worden. Oke, met roeien draagt men dan wel geen helm (wildwaterroeien is gelukkig nog niet zo in opkomst), er zijn wel gelijkenissen te vinden tussen de pakjes waarmee men het water, dan wel de weg temt.

Zo kwamen wij, de Thetissprintcommissie, op het idee om naast het welbekende felroze Thetisroeipakje een net zo flitsend wielerpakje te ontwerpen. Dit hebben wij gedaan in samenwerking met de Nereus Merchandise BV en in het bijzonder Fred Krogt. Na lang beraad, wat passen en meten en de puntjes op de roze-i te zetten, zijn we tot een ontwerp gekomen wat niet te missen is. Het resultaat heeft u misschien al mogen aanschouwen terwijl u zelf een rondje Hoep aan het rijden was, op een terrasje langs de route zat of misschien wel gewoon onderweg naar uw werk was. Wellicht dat u toen bij uzelf dacht, hebben al deze dames de Giro gewonnen? Nee nee, dit zijn de Thetisdames in vol ornaat in hun vertrouwde kleur. En zie ze maar eens bij te houden, want voor je het weet zie je enkel nog een roze stipje aan de horizon.

water van de Bosbaan. In den beginne konden enkel vrouwen zich inschrijven voor de sprint van 500 meter. Thetis concentreerde zich in haar vroege jaren alleen op het stijlroeien. Deze tijd hadden de dames echter lang en breed achter zich gelaten ten tijde van de eerste sprint. Zodoende was de eerste sprint al een ware titanenstrijd.

Op vrijdag 31 mei 2019 werd de 50ste Thetissprint op een winderige maar daardoor niet minder mooie Bosbaan gehouden. Ter ere van het 17de lustrum wat Thetis dit jaar viert werden er verscheidene extra velden uitgeschreven. U kunt hierbij denken aan de mix acht, waar een combinatie van onder andere de Oude Vier en de helft van de Dames Vier van Nereus er met een verpletterende tijd van 1:20,07 met de winst vandoor ging.

Naast de wedstrijden hadden we dit jaar op de sprint het genoeg om enkele gerespecteerde oud-Theteïden te mogen ontvangen. Bij het zien van de vele roze versieringen schrokken de dames even, dit was namelijk absoluut niet hoe het er in hun tijd aan toe ging. Omwille van het feminisme deden de dames juist afstand van alles wat als overdreven vrouwelijk beschouwd kon worden in die tijd. Tijdens deze samenkomst leerden wij dus veel over hoe het er in de vroegere tijd bij Thetis aan toe ging. Nu het vrouwenroeien alom geaccepteerd en gerespecteerd is en de dames niet meer hoeven vechten om een plekje binnen de vereniging zijn de kleur roze en Thetis weer onlosmakelijk aan elkaar verbonden.

Ook volgend jaar zal de Thetissprintcommissie die bestaat uit ten minste zes (ex)wedstrijdroeisters zich weer inzetten voor een onvergetelijke sprint waarbij jong en oud welkom is om mee te dingen voor de winst.

En vergeet niet,
Alles wat heet is...

BEELD: NEREUS BEELDARCHIEF

DE GRIEKSE GODIN THETIS

DOOR
PUCK ALBERS, THETISSPRINTCOMMISSIE

Om deze historie van de Thetissprint goed te begrijpen moeten we echter verder teruggaan dan naar 1969, het jaar dat de eerste Thetissprint werd georganiseerd. Hiervoor gaan we terug naar het begin der tijden. Volgens de oude Grieken dan.

Thetis, niet te verwarren met Thetys, haar grootmoeder, was een Griekse godin. Ze was een van de vijftig Nereïden, haar vader, u raadt het al, was de god Nereus. U begrijpt dat deze namen niet zomaar ergens vandaan komen. Nereus was de god van de zee en werd geprezen voor zijn wijsheid, zijn gave van voorspelling en het vermogen om verschillende vormen aan te nemen. Deze verschillende vormen zien we hedendaags nog steeds terug in de verschillende takken van Nereus als vereniging. Samen met de Oceanide Doris, tevens een godin van de zee, vaderde Nereus vijftig dochters, de bovengenoemde Nereïden. Voortkomend uit twee belangrijke goden van water was het natuurlijk evident dat ook Thetis een godin zou worden.

Thetis was niet zomaar een Nereïde, ze werd vaak gezien als de leidster van de Nereïden wanneer zij een

taak moesten volbrengen. Daarnaast werd Thetis geliefd door zowel Zeus, de oppergod, als door Poseidon.

Het is dan ook niet gek dat de oorspronkelijke studenten roeivereniging T.H.E.T.I.S deze naam draagt. Net als Nereus is zij begonnen als dochtervereniging van het A.V.S.V., en werd opgericht toen het A.V.S.V zich afscheidde van het A.S.C in 1933. In 1969 splitste ook Nereus zich af van het A.S.C.. Een jaar later vond de fusie tussen Nereus en Thetis plaats. Hoe toepasselijk is het dat vader en dochter na al die jaren weer herenigd zijn.

Na jaren van veel succes voor Nereus in de jaren '60 blijven de medailles nu even uit. Gelukkig springt Thetis hier in en behaalt een gouden medaille in de vier met stuurvrouw op het EK in 1973. Sindsdien zijn de twee verenigingen goed met hun tijd meegegaan. Kort na de fusie werden vrouwen al door mannen gecoacht en later zelfs andersom. Ook dit is een aspect wat men nu nog steeds terug kan zien in onze vereniging.

Het kroonjuweel van Thetis is en blijft natuurlijk haar sprint, die sinds 1969 jaarlijks wordt verroeid op het

INTRODUCTIE

Het vorig jaar gevierde 50-jarig bestaan van Thetis, mooi samenvallend met het 100 jaar vrouwenkiesrecht, biedt ruimschoots mogelijkheid tot het vullen van deze Thetis lustrum editie. Is het anno 2020 nog noodzakelijk om apart stil te staan bij de prestaties en de positie van vrouwen binnen Nereus? Of geeft bezinning op het verleden blijk van historisch besef en wordt daarmee bewuster richting aan de toekomst gegeven?

Het historisch besef lijkt alom aanwezig, getuige de vele verhalen over vroegere tijden in dit katern. Er klinkt ook een steeds luidere roep binnen Nereus en de maatschappij om vrouwen bewuster naast de mannen te positioneren. De positionering van Thetis binnen Nereus heeft nogal gewisseld binnen het 50-jarig bestaan. Waar het feminisme in vroegere tijden ging over grote zaken als gelijke seksuele en financiële mogelijkheden, werd toentertijd alles wat als overdreven vrouwelijk werd beschouwd binnen Thetis afgezworen. Grote zaken dienden niet te worden afgeleid door stereotyperingen. Zo anders is het nu. De roze fietspakjes ter ere van het lustrum illustreren de omslag. Tegenwoordig kan Thetis zich profileren zonder af te vragen of iets als een roze kleur afleidt van dat waar het echt om draait. Tegelijkertijd doet het feit dat er slechts drie vrouwelijke praesides zijn geweest in het 135-jarig bestaan van Nereus denken dat er nog een slag te winnen valt. De laatste loodjes wegen het zwaarst zullen we maar zeggen.

De positie van Thetis dit jaar? Andermaal bevestigen de Nederlandse vrouwen de drijvende kracht te zijn achter de medaille spiegel op de Olympische Spelen. Fiere Thetis vrouwen, ons boot moet voorop!

BEELD: FRED KROGT

INHOUD

1 | INTRODUCTIE

2 | DE GRIEKSE GODIN THETIS

4 | FIETSPAKJES

5 | LUSTRUMDINER TERUGBLIK THETISCOMMISSIE

6 | ALLES IS ANDERS EN TOCH IS NIETS VERANDERD - JANE SHAW

8 | WOMEN WORTH WATCHING - MAURIEN MØLLER

10 | EEN VROUW ACHTER HET STUUR.. - FRANK VAN DER PLOEG

12 | DE TETTENBERG

16 | PORTRET: BETTY HOGEWEG - DE HAART (103)

14 | GENERATIE OP GENERATIE: MOEDER & DOCHTER MEILAND

NEREUS MAGAZINE

THETIS LUSTRUM EDITIE